

# Този град...

*Анна Лазарова*

*Нищо няма да се е случило...*

*освен мястото.*

*И освен може би едно съзвездие.*

*/Маларме/*

Пътуванията с влак имат труден чар. Като кафе, което пиеш дълго, но то не свършва. Мисля за влака като за войник в командировка – гологлав и готов да си извади сливиците само за да избяга за малко. И да е навреме поне веднъж. Пътувам с влак по-често, отколкото пия кафе. Човекът до мен ме пита за някаква дума, която и двамата не се сещаме, но означавала някакво поучително слово, което ти четат в църквата. От едната ни страна има небесни цветове, а от другата – планини, които допират носовете си в небето. При толкова много Бог чудя се защо му са на човека до мен нравоучения.

Дадох си сметка, че това никакъв влак не е. Сетих се за онзи разказ на Одисеас Елитис, в който някой си разбира как за да може да лети, една жена трябва да стои в малката си къщичка и да мие чинии. Ако приемем, че тази жена мие и за мен, осъзнавам, че излитам. Излитането със самолет дава особено чувство. А. го сравнява с атракцион, на мен ми се струва като първа целувка с някого, когото вече обичаш. Все пак постигнахме консенсус, че е като „майната ти, свят, махам се“. И ето пролет. Всяка пролет прилича по теб на предишната. Тук има дървета, които приличат на моя бонзай, но са много по-големи и изобщо не са бонзаи. През цялото време се вирах в капациите по прозорците. Донесох тук Рупчев и чадър. Второто не използвах. В главата ми се въртеше „Viva la vida“. Докато това се случваше наоколо, срещнах бившата директорка на училището, в което изкарах практиката си и на чист български език говорихме за Милен Русков. Чувала съм, че не бива да нареждаш факти като тиквени семки на терасата, но тук те викаха: „Къде си? Къде си?“. И аз бях там. Разпознавах знаците по пътя и разбрах какво говорят в метрото. Градският след 12 издава специфичен пукот. Като: „лежиш и пушиш и не ти се спи и ставаш, и мълчиш, и ходиш“. И ходихме. Освен

площадите, фонтаните като снежни топки, които се разтичат в ръката ти, но със съвсем малко усилие се появяват нови, освен архитектурните забележителности, които можеш да съзерцавам с часове (като блъскащи колички новото и старото се удрят с все сила, но никой не е наранен), тук има много зелени врати. Вечерта след прехода между живота и живота започнах да мисля за връщането. Идеята за откровеното бягство е плашеща – тъкмо си мислиш, че си открил себе си и се оказва, че ти от себе си си тръгнал. За доказателство се уповавам на Ланджев, който казва: „погрешно е да се нарича път, ако не стига ближен“, и на Джойс, за когото: „longest way around is the shortest way home“. Относно мен – това е мястото, което в най-грозни линии, се дължи на факта, че не дойдох с влак. Когато пишеш, на такива места не описваш детайлите, а начина, по който те карат да се чувстваш. Всеки град кара всеки човек да се чувства различно. Въздействието на местата не е като парче шоколад, което си оставил за някого – да опита. То е като забравена дреха в хотел – смътно помниш как ти е стояла, но си умилен към нея. Случва се да кажеш: „Някога имах такава блуза.“ За мен и досега Рим е Пиета, която не успях да понеса с очите си.

- Открих думата си! – размаха ръце човекът до мен – Думата, която търсех е „проповед“!

Колко хубаво е всичко това, но аз дори не търся никоя дума. Притесних се за себе си. Погледнах настрани с очакване да пристигна там където няма мен, което аз да съм. През прозореца не се виждаше нищо.